

SETKÁVÁNÍ

ROČNÍK V.

LEDEN 2003

1

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

týden ve sboru

Brno I

Brno II

Pondělí

18.30 - staršovstvo (10.12.)
19.00 - sborové vzdělávání (28.1.)

18.30 - staršovstvo (21.1.)

Úterý

15.00 - služby Boží v DD Věstonická
17.00 - dětský klub
17.00 - biblická hodina pro děti
18.30 - příprava nedělní školy
19.30 - mládež

19.30 - třicátníci

Středa

13.00 - služby Boží v Diakonii Hrnčírská
15.00 - kavárnička (pro dříve narozené)
16.00 - konfirmační příprava II. ročník
18.30 - mladší mládež
19.30 - starší mládež

13.00 - služby Boží v Diakonii Hrnčírská
18.00 - biblická hodina v Blah. domě
18.15 - mládež

Čtvrtek

9.00 - klub otevřených dveří
16.00 - konfirmační příprava I. Ročník
17.00 - biblická hodina pro dospělé

15.30 - vyučování dětí
16.30 - příprava konfirmandů

Pátek

15.00 - náboženství – Rychmanov
16.00 - konfirm. příprava – Rychmanov
18.30 - zkouška pěveckého sboru CD

Sobota

9.30 - služby Boží v DD Kociánka
(12. 1. a 26. 1.)

Neděle

10.00 - nedělní škola pro děti
11.00 - setkání na faře při kávě a čaji
18.00 - pěvecký sbor mládeže Kůrovec

10.00 - setkání v Blahoslavově domě
při kávě a čaji

setkávání brněnský evangelický měsíčník Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II.

Vychází za finanční podpory města Brna. Internet: <http://setkavani.hyperlink.cz>.

Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. **Na čísle spolupracovali:** Marek Baláš, Miloslav Cahlík, Dr. Jan Franců, Jana Kovářová, Ludmila Marková, Jiří Nantl, Ctírad Novák, Daniela Ryšavá, PhDr. Eva Šimková, RNDr. Blahoslav Šimek a externí spolupracovníci. **Registrováno pod číslem R 7/98.** Vychází 10× ročně poslední neděli v měsíci. Časopis je možné objednat na adrese sboru ČCE Brno I. Na stejnou adresu je možno posílat i literární příspěvky. **Doporučená cena** jednotlivého čísla **12 Kč**, pro předplatitele **10 Kč**. **Adresa sboru ČCE Brno I:** Opletalova 6, 602 00 Brno, tel. 05/42211453, email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.berolina.cz/ccebrno>. **Adresa sboru ČCE Brno II:** Lidická 79, 602 00 Brno, tel. 05/41 21 24 69, email: evsboii@iol.cz.

Redakční rada příštího čísla se sejde ve středu 9.1. 2002 v 18.00 na faře sboru Brno I.

Pane, vyšel jsem, venku chodili lidé.
Odcházeli, přicházeli, pospíchali, pádili.
Pádili, aby neztráceli čas,
pádili za časem, aby čas dohonili,
aby získali čas.
Nashledanou, odpusťte, nemám čas.
Zase se zastavím, nemohu čekat, nemám čas.
Končím dopis, neboť nemám čas.
Nemohu to přijmout, není čas.
Rád bych vám pomohl, ale nemám čas.
Pane, ty rozumíš, nemám čas.

Dítě si hraje, nemá čas... později...
Školák musí psát úkoly, nemá čas... později...
Student má přednášky a tolik práce,
nemá čas... později...
Otec má děti, nemá čas... později...
Babička a dědeček mají vnoučata,
nemají čas... později...
Jsou nemocní... mají své starosti,
nemají čas... později...
Umírají, nemají...
Pozdě... Už nemají čas!!!

Tak pádí všichni lidé za časem, Pane,
pádí světem, pospíchají zmítání, přetížení,
reptající
a nikdy nedocházejí cíle, chybí jim čas,
přes všechno úsilí jim chybí čas, dokonce
jim velmi chybí čas.

Pane, v tvých výpočtech se jistě stala chyba,
základní chyba.
Hodiny jsou příliš krátké, dny jsou příliš krátké,
život je příliš krátký.
Ty, který stojíš mimo čas, se usmíváš, Pane,
když vidíš, co činíš.
Nemýlíš se v člověku, když přiděluješ čas.
Dáváš každému čas, aby činil, co ty chceš.
Čas je dar od tebe, je to však pomíjivý dar,
dar, který nelze uschovat.

Pane, mám čas, který mi dáváš ty.
Roky mého života, dny mých let,
hodiny mých dnů, všechno patří mně.
Je na mně, abych je naplnil, klidně a s důvěrou,
naplnil je zcela po okraj
a přinesl tobě,
abys ustátou vodu proměnil ve vzácné víno,
jako jsi učinil v Káni, při svatbě lidí.
Pane, neprosím tě dnes o čas učinit to
a pak ještě ono.
Prosím tě o milost v čase, který dáváš ty,
učinit svědomitě to, co chceš, abych učinil.

Modlitba Michela Quoista (nar. 1921),
francouzského katolického teologa a spisovatele

přečetli jsme za vás

O tom, že cit nechyběl ani neandertálcům, se vědci přesvědčili například při vykopávkách v severoirácké jeskyni Sanidar. Tam byla nalezena kostra čtyřicetiletého muže, který tu žil i poté, co přišel o pravou ruku. S tak těžkým postižením byl zřejmě plně odkázán na pomoc svých druhů.

Podobných nálezů nabídla sídliště neandertálců více. Žádný ale není tak starý jako čelist objevená na jihu Francie v Bau del' Aubesier. Kost nalezená pod skalním převísem vypráví příběh, který se odehrál před dvěma sty tisíci lety ve společenství předků pozdějších neandertálců. Nevíme, jestli byl jeho hlavní hrdinou muž, nebo žena. Víme, že mu bylo kolem padesátky, což byl v tehdejší době výjimečně pokročilý věk. Stav čelistní kosti svědčí o rozsáhlém zánětu. Dávný člověk, jenž se živil predevším tuhým masem, přišel o všechny zuby a taková ztráta chrupu mu měla být osudná.

Změny na bezzubé čelisti ale svědčí o tom, že stařec z Bau del' Aubesier přežil. Jeho druhové mu museli potravu pečlivě upravovat. Snad mu ji opékali na ohni a pak krájeli na malé kousíčky. Nenechali ho na holičkách, i když sami měli co dělat, aby uhájili holé životy v drsném světě doby ledové.

V přírodě můžeme mezi opicemi vzácně nalézt případy, kdy matky pečují o tělesně postižená mláďata. Péče o přestárlé je ale opicím i lidoopům cizí. Pokud přijdou staří příslušníci tlupy o zuby, čeká je neodvratná smrt hladem. V tom se lidé lišili od zvířat už před dvěma sty tisíci lety.

Ke svému evolučnímu úspěchu se člověk propracoval kombinací řady jedinečných schopností. Dokázal být sám k sobě velice tvrdý. Díky tomu odolal i tak drsným podmínkám, jaké vládly v arktické stepi poblíž dnešního toku řeky Usy.

Zároveň dokázal nabídnout pomocnou ruku bližním a prodloužit tak život starci z Bau del' Aubesier. Naši předci byli zřejmě „tvrdé náтуры s dobrým srdcem“.

Lidové noviny 10.11.2001, Z rozhlasového pořadu Meteor; vybral Jiří Gruber.

Člověk který přišel do módy, nevydrží, neboť módy se mění. Jestliže je to náhodou člověk skutečných schopností, není tím zničen: drží dál, jen někde stranou. Stejně si zaslouží úctu, jenom je méně ctěn...

Když ona to nejméně čeká a cítí se šťastná, její účes vyšel z módy.

Jean de La Bruyere (1645-96), Charaktery; vybral Jan Pokorný.

Nemocnice stanoví diagnózu, prve než napíše recept. Církev často předepisuje recepty, aniž by předtím stanovila diagnózu.

Pomalost je krása (Rodin). Číst pomalu, myslet pomalu, cítit pomalu a hluboce, jaké obohacení!

David Grayson, Dobrodružství samoty; vybral Jan Pokorný.

Svobodu a demokracii potřebujeme bránit nejen proti monopolu státní moci, nýbrž také proti svévoli ekonomické moci sociálním a ekologickým zákonodárstvím...

Mám daleko silnější lutersko-anglikánské sklony, než je v naší církvi běžné. Mám pocit, že u nás převládá to karafiátovské "bojíme se a posloucháme", což v pokleslé formě může

znamenat víru jako ustrašenou ušlápnutost. V americké zbožnosti jsem se seznámil s důrazem na radost a sílu Ducha svatého...

Vypěstlost pro mě znamená ochotu a schopnost nadřadit společný zájem okamžité výhodnosti.

Demokracii pak chápu jako velice opovážlivý pokus starat se sami o věci veřejné. To, co teď u nás hlásali neoliberálové..., není nic nového. Lidé vždycky byli ochotní pečovat každý o své krátkozraké osobní dobro, a to dost bezohledně. Zato představa, že lidé jsou schopni pečovat také o dlouhodobé obecné dobro, vzdát se pro ně okamžitého uspokojení, obětovat svůj osobní zájem pro dobro společnosti - to je obrovský morální výdobytek. A důvěra v to, že lidé jsou schopni takového vývoje k plnému lidství - k humanitas - to je asi to hlavní, co pro mě znamenal Masaryk jako filosof.

*Roman Šandora/Jiří Zajíc: Erazim Kohák, Poutník po hvězdách, Portál, Praha 2001
(str.26-29)
vybral Jan Franců.*

Zdá se, že se na Západě v posledních desetiletích dvacátého století zmenšil zájem o kladnou úlohu, jakou může mít náboženství v záležitostech světa. Není pochyb o tom, že křesťanství sehrálo rozhodující úlohu při pádu socialistických režimů; znamenalo půl odporu, který komunistické vlády nemohly potlačit, a zvolení Jana Pavla II., stejně jako jeho návštěvy v Polsku dovolily obyvatelstvu Východní Evropy, aby si uvědomilo svou vlastní sílu. Avšak jakmile diktatury padly, masy obyvatelstva se křesťanství neptaly, jak reorganizovat život společnosti; znovu vyvstaly staré předěly mezi laiky, indiferentními a věřícími, aby tak s nimi tyto společnosti vstoupily do období sekularizace. Se stejnou tendencí se setkáváme také na Západě, kde instituce inspirované křesťanskou morálkou jsou postupně podkopávány zákony a soudními rozhodnutími; ještě nenastala chvíle, v níž by se laické síly postavily přímo proti křesťanství, ale lze předvídat, že přijde.

*Josef Joblin, SJ (francouzský jezuita): Náboženství a výzva modernosti. Česká metanoia, nezávislý čtvrtletník pro otázky společnosti a kultury, číslo 29-30/2001
vybrala Eva Šímková.*

Naše civilizace cení život nade vše. Je to dědictví křesťansko-židovské (jedinečnost a důstojnost každého života). Ale i prosperující, postideologická, hédonistická společnost založená na volném pohybu zboží, peněz a myšlenek staví jedince-spotřebitele a jeho „zážitek“ života nade vše. Tím právě náboženští fanatici tolik opovrhují. Nejde tolik o to, zda „snížit cenu života“, ale zamyslet se nad tím, co jsme ochotni obětovat pro to, aby byl svobodný. To souvisí i s odlišným významem sebevraždy. Sebevražda je, jak známo, střeoevropská specialita. Tamilští tygři posílají na sebevražedné mise i své děti. Odstrašování ztrátou života u takového protivníka nemá smysl. Vždyť právě na tuto chvíli se těší, protože uspíší jeho cestu k Bohu. Neboli, jak napsal Seneca: „Člověk, který opovrhne svým životem, ovládá i tvůř.“

*Jacques Rupnik: O jiném světě po 11. září 2001. XANTYPA, český společenský měsíčník, prosinec 2001
vybrala Eva Šímková*

rozhovor

naděje, láska a víra

*S ředitelem brněnské pobočky „Naděje“ Ing. Janem Slámou
hovoří Eva Šimková.*

Co bychom měli vědět o Naději? Prosím aspoň základní informace.

Naděje je občanské sdružení, které vzniklo v devadesátém roce v Praze nadšeneckou iniciativou několika rodin nebo několika lidí pod vedením manželů Vlastimily a Ilji Hradeckých. Oni zachytili první uprchlickou vlnu na Hlavním nádraží, kde, když viděli, jaký je stav, neváhali a začali pomáhat, rozdávali polévku. Nadšenecká záležitost postupně vyrostla do organizačních struktur, jejichž výsledek je, že v současné době Naděje pracuje asi ve dvanácti městech České republiky, a to v Praze, Brně, Vysokém Mýtě, Plzni, Litomyšli, České Třebové, Nedašově na slovenských hranicích, Zlíně, Otrokovcích, nově v Písku, v Mladé Boleslavi, v Jablonci nad Nisou, a má zhruba přes tři sta zaměstnanců. Největší pracoviště Naděje je to brněnské s asi 95 zaměstnanci. Naděje má několik programů. Základem je práce pro bezdomovce, což je hlavní náplň činnosti pražské Naděje, od první pomoci přímo lidem přicházejícím z ulice zejména v zimním období, kde mají možnost posezení v teple, obědů, rozhovorů, právní poradny, až po ubytovací zařízení. Ve východních Čechách jsou programy pro staré lidi, prostě domovy důchodců, i když je tam takové specifikum: program pro Romy. Před několika měsíci začala práce pro Romy také v Písku.

O co se stará brněnská Naděje?

Naděje v Brně je od začátku jednoznačně zaměřena jenom na práci pro seniory, jenom pro staré lidi. Napřed byla pečovatelská služba. To je taková nejjednodušší činnost, kdy není potřeba velkých prostorů, ale hlavně lidí s dobrým srdcem a vůlí pomáhat druhým. První pracoviště Naděje bylo v lázních na Ponávce; nahoře nad bazénem je zasklený prostor a objekty k užívání - to bylo centrum Naděje. A postupně se rozrostlo. Ale ten stacionář je tam ještě doteď. Až v druhé polovině 90. let Naděje získala tři objekty k užívání a má je buď pronajaté nebo zapůjčené. Jsou to tři domy, kde jsou ubytováni starší lidé, a každý z těchto domovů má jiný právní statut. V Králově Poli, na ulici Ptašinského, je klasický domov důchodců, kde je ubytováno asi 25 lidí postižených buď demencí nebo tělesně postižených, je tam jeden člověk na vozíčku. Tam jsou lidé, které jsme vzali do péče do konce jejich života a myslím, že máme ambice poskytovat jim služby na vyšší úrovni než poskytuje běžný domov důchodců.

Co to prakticky znamená lepší služby?

Když řeknu lepší nebo vyšší úroveň služeb, mám tím na mysli nejen profesně lepší, to znamená, že pečovatelské, zdravotní sestry věnují těmto lidem maximální péči, aby se tam cítili opravdu jako doma, ale jde nám vůbec v Naději o duchovní rozměr naší činnosti. Pokoušíme se o to tím, že tam pravidelně chodí katolický kněz i náš evangelický farář (senior Pavel Kašpar tam chodí dvakrát měsíčně a mívá tam jak bohoslužby, tak i volné rozhovory s lidmi).

Další dva domovy, v Řečkovících na Hapalově ulici a na bohunickém sídlišti na Arménské ulici, máme pro přechodné pobyty seniorů. Jeden je pro 25 lidí a druhý pro 23. Lidé jsou v nich také ubytováni, ale ne do konce života; uzavíráme s nimi smlouvu o pobytu na tři měsíce. Pobyt jsou placené, odstupňované podle výše důchodu; prostě tito lidé u nás po určité období pobudou a tím se vyřeší jejich problém, kdy rodina si potřebuje odpočnout nebo zrekonstruovat byt nebo je to jen otázka služebních cest nebo dovolených či něco podobného, kdy rodina nemá už sílu nebo možnost se o ty své lidi postarat a my

jim nabídneme, že jim je po tři měsíce vezmeme k nám, postaráme se o ně a nabídneme jim co umíme.

To je jistě velká pomoc rodinám. Zmínil byste ještě něco z vašich dalších programů pro staré lidi?

Máme takovou zvláštní skupinu zdravotních sester, které chodí po domácnostech a vykonávají zdravotnické úkony, které předepisuje praktický lékař našich klientů. Ti lidé jsou doma, chodí ke svému lékaři a našich asi šest sedm zdravotních sester vykonává předepsané zdravotnické úkony, např. převazy bércových vředů, odběry krve apod. Za tuto činnost lidé neplatí, to nám hraadí pojišťovna. A pak máme i pečovatelskou skupinu, v ní je asi 12 pečovatelek a po Brně máme kolem 180 klientů. To jsou také práce v terénu. Ta první skupina má vžitý mezinárodní název „home care“ neboli domácí péče, a ta skupina pečovatelská má běžné parametry pečovatelské služby stejně jako státní pečovatelská služba. Je to podle mého názoru na jedné straně obvyklá služba a na druhé straně velmi progresivní, protože je všeobecně známo, že je nejlépe pečovat o lidi v jejich domácím prostředí. Ty ubytovací záležitosti jsou vždy až na druhém místě. Nejlépe když lidé zůstanou doma, pokud jim aspoň trochu vyhovuje domácí prostředí.

Je o tyto služby zájem?

Ve všech našich střediscích je značný zájem o tyto služby, protože je statisticky dokázáno, že Brno starne výrazně rychleji než ostatní oblasti České republiky. Pravděpodobně je to důsledek bývalé vysoké industrializace a změn životního stylu. Problém sociální péče o seniory je v Brně naléhavější než třeba v Praze.

Ještě jsem se nezmínil o denních stacionářích, kterých máme několik, a je to takový mezistupeň v péči o seniory. Tito lidé přespávají doma, jsou doma a podle své vlastní volby přes den pobudou u nás. Buď je pozveme třeba jenom na oběd nebo i na odpolední program, nebo jako tady na Vinohradech, kde vznikl stacionář před rokem, zájemce přivezeme ráno a odpoledne si pro ně rodina přijde, nebo je zase odvezeme a je o ně postaráno. Je tu skupina pod vedením paní Dáši Vtípilové, která připravuje pro tyto klienty programy. Prostě věnuje se jim, promyšleně jim nějakým způsobem naplňuje čas a vytváří různé aktivační činnosti.

Vy dokonce můžete zájemce o pobyt ve stacionáři denně přivážet?

Stala se nám letos na jaře taková báječná věc, vlastně už loni: jedna mimobrněnská firma nám nabídla a pak to během dvou měsíců uskutečnila, že osloví asi 400 brněnských firem, jestli si nechtějí koupit reklamní plochu na dodávce Forda tranzitu. A když si ji koupí, přispějí tím na pořízení auta pro nás. Opravdu se manželům Ježkovým z firmy Kompakt podařilo sehnat šedesát nebo sedmdesát brněnských firem. Máme polepené auto od střechy po kola, celá plocha je zaplněná - i několik evangelických podnikatelů tam má reklamu - a my máme zdarma několikasettisícové auto. Využíváme je právě pro tento stacionář, takže auto denně ráno vyjíždí a odpoledne zase stařenky a stařečky vrací do jejich domovů. Auto také využíváme na výlety v ostatních domovech. To je taková dobrá novinka, že jsme schopni pozvat obyvatele z těch tří domovů na výlet. Zajedem třeba do Ochozu nebo do Mariánského údolí k rybníkům nebo k přehradě. Potom mi například říkají: „Já jsem dvacet let nebyl u přehrady, neměl jsem možnost,“ nebo „Já jsem poprvé v životě v Mariánském údolí, a jsem Brňák!“ Teprve když přišli do denního stacionáře, tak se tam podívali; nejen klienti z Vinohrad, ale všechny ty domovy si výlety nějak plánují. Mně se náramně líbilo, že se podařilo to auto sehnat.

Jsou pečovatelky, zdravotní sestry a vůbec zaměstnanci Naděje věřící lidé?

Naděje má ve svém statutu, že je křesťanská, misijní a charitativní iniciativa. To je citát hned úvodní věty. Je to občanské sdružení, které takto chce samo sebe vidět a dělat pro to co může, a dál ve statutu je napsáno, že cílem Naděje je zřízení sítě sociálních služeb na základě křesťanských principů.

Já po těch dvou a čtvrt roku, co tady pracuji, snažím se sám si ujasnit, jak to je, co to po pravdě znamená. Myslím si, že ten nový zákon, o kterém se teď jedná, připodobní Diakonii i Charitu tomu modelu, ve kterém pracuje Naděje od začátku. Není vázána na žádnou církev, není to organizace, která by sloužila jen věřícím klientům nebo brala jen věřící personál pro tuto práci. Křesťanskost této práce se projevuje v tom, že chceme být maximálně tolerantní, aby do každého z těch zařízení, kde je vůle personálu i lidí, přicházel farář nebo kněz, aby se tam konaly bohoslužby nebo mše, aby ti lidé mohli jít ke zpovědi, aby mohli mluvit s farářem mezi čtyřma očima. Myslím si, že duch té naší práce díky tomu, že se Naděje ke křesťanství hlásí, je přece jen trochu jiný. Každého, koho tady přijímám po ty dva roky jako zaměstnance, upozorňuji, že přichází do zařízení, které se charakterizuje tak, jak jsem říkal, a že očekávám, že nový příchozí bude maximálně tolerantní ke křesťanským programům a že se přidá. Ptám se každého z nich, je-li věřící a dostávám odpovědi tak zhruba půl na půl. Hlavní kádr pracovníků už tady byl, když jsem přišel a vím, že je tady několik evangelíků, kteří tu pracují poslední dva roky. Dřívější ředitel, který tady celou práci organizoval asi sedm, osm roků, byl katolík, lidovec a dal tomu taky takový nátlak. Třeba dům v Králově Poli se dodnes jmenuje Dům Matky Restituty. Jméno Fatima (domova na Hapalově ulici) už jsme zrušili. Je tady mnoho věřících katolíček mezi personálem a vidím, že se při mších a bohoslužbách zúčastňují.

Zakladatelé manželé Hradečtí byli protestanti a upřímní křesťané.

Paní Hradecká byla jednoznačně charismaticky laděná žena, která celému dílu dala ducha. Její manžel je podobně zaměřený, a když paní Vlastimila v roce 97 zemřela na rakovinu, pan Hradecký se po dvou letech oženil a má za ženu adventistku, která úzce spolupracuje s ADROU i adventistickou církví. Oběma manželům, kteří jsou vlastně v čele Naděje, jde o to, aby slovo „misijní“ nebylo jen na papíře.

Do jaké míry je Naděje křesťanské zařízení nebo není, je věc zásadní. Vedení Naděje, ústřední ředitel a my, ředitelé poboček, vedeme neustálou diskusi o tom, do jaké míry můžeme být misijní organizace, protože to máme ve statutu, a do jaké míry máme zůstat jenom u sociální práce. Já jsem jeden z těch, kteří hájí názor, že někdy méně slov a dobrá sociální práce je lepší než velké misijní akce. Zažil jsem tady nedávno jeden moment, na kterém se to všechno polarizovalo. Měli jsme pracovní poradou s účastí asi 50 lidí, z nichž asi polovina byla věřících a polovina ne. Byla zahajovací pobožnost a modlitební chvíle a cítil jsem, jak ona polovina nevěřících na to nebyla připravena. Věděla, že dělá v křesťanské organizaci, ale nebyla vyzvána, chce-li se účastnit dlouhé modlitební chvíle. Potom jsme o tom vedli velmi ostrou a naléhavou diskusi. Jsme-li křesťanské zařízení, neznamená to, že se budeme necitlivě a netaktně chovat ke svým dobrým nevěřícím spolupracovníkům. Já jsem pro to, abychom dobře sloužili sociálně, nestyděli se za Kristovo evangelium a vhodně to řekli a řekli i důvody své činnosti, proč Naděje chce sloužit potřebným. Mám velikou radost, že se nám před půl rokem podařilo získat ke spolupráci faráře Radka Nováka. Chodí teď do obou domovů, v Řečkovících a v Bohunicích, a má tam velký ohlas. Dělá tam skvělou práci svým nenápadným vystupováním, když říká podstatné věci, nevtrá se a při tom oslovuje lidi, personál i klienty. Z toho mám velikou radost.

O aktivitách, dalších plánech a programech brněnské Naděje bychom mohli ještě dlouho povídat. Např. o tom, že brněnská Naděje má mezi svými zaměstnanci i dvě lékařky - geriatričky, že začíná s Domem pečovatelské služby, kam nezbytně hledá kuchařku, že spolupracuje s rodinami dětí starých rodičů atd. Za deset let, co Naděje existuje, se vlastně dosáhlo velkých úspěchů a sociální práce ohromně pokročila. Je to pozhnané dílo, založené na lásce, víře a naději. Jistě se po čase do brněnské Naděje zase podíváme.

37. konvent (seniorátní shromáždění)

brněnského seniorátu Českobratrské církve evangelické se sešel už ke třetímu, předposlednímu zasedání. Bylo to v sobotu 24. listopadu v Blahoslavově domě v Brně. Začínalo se téměř ještě za šera, v osm hodin ráno. V úvodní pobožnosti oslovil shromáždění bratr farář Marek Zikmund, pro některé z konventuálů to bylo první setkání s novým kazatelem v seniorátu (ve sboru v Boskovicích). Po ustavení konventu předsednictvo nejprve předložilo k projednání několik drobných návrhů na změnu církevního zřízení ČCE – především v souvislosti s podobou shromáždění v Jeronýmově jednotě.

Předchozí zasedání konventu rozhodlo, že letošní zasedání se má zabývat náměty z bohoslužebného života našich sborů. Stručné příspěvky k zamyšlení nad tímto tématem přednesli prof. dr. Jana Nechutová, Pavel Freitinger a Jaroslav Vítek. Zdálo se, že některé z konventuálů přednesené náměty zaujaly, nasvědčoval tomu zaujatý rozhovor.

Obsáhlejší rozhovor vyvolaly ještě dva body z projednávaného programu. Nejprve to byl dopis konventu předsedovi poslanecké sněmovny PČR prof. V. Klausovi ve věci vládního návrhu zákona o církvích, který měla v těch dnech poslanecká sněmovna znovu projednávat. (Znění dopisu připojujeme k tomuto článku.) Potom došlo k delší debatě nad návrhem seniorátního výboru určeným na synod, v němž by měly být ustaveny nové zásady pro odměňování kazatelů – s přihlédnutím k tomu, že státní dotace na kazatelské platy je vyměřována velmi skrovně (a těžko bude růst), jakož i k tomu, že řada našich sborů se snaží podle nejlepších možností na kazatelské platy přispívat v rámci celocírkevního hospodaření. Jeden z členů konventu celý návrh s velikým rozhořčením odmítl, konvent návrh přijal a bude jej tedy projednávat příští zasedání synodu ČCE.

Předsednictvo konventu řídilo jednání s dokonalým přehledem, takže předseda (farář Jiří Gruber) mohl nejen zahájit, nýbrž i ukončit shromáždění přesně podle stanoveného programu. S modlitbou a požehnáním konventuály propustil.

Skupina sester a bratrů z Blahoslavova domu zajišťovala péči o běžné organizační záležitosti i jídlo a pití pro konventuály a hosty. Někteří z členů konventu měli za to, že se to podařilo dobře zajistit. Já si to myslím také.

ju

Předseda poslanecké sněmovny, prof. Václav Klaus, Praha

Vážený pane předsedo!

Poslanci brněnského konventu, zastupující 23 sborů brněnského seniorátu Českobratrské církve evangelické, se Vaším prostřednictvím obracejí k poslancům parlamentu ČR, aby při novém hlasování odmítli senátem vrácený zákon o církvích. Tento zákon neumožňuje církvím, aby zřizovaly vlastní střediska sociální pomoci (sloužící všem občanům bez rozdílu vyznání), ačkoli tato činnost patří k nejvlastnějšímu poslání všech křesťanských církví. Přijetím tohoto zákona by se naše republika vrátila k neblahé praxi 40 let komunistického režimu, který církvím sociální práci zakázal. Střediska Diakonie a Charity, která z iniciativy církví znovu vznikla v uplynulých 10 letech, jsou nyní integrální součástí církve a musela by přijetím nového zákona svou činnost ukončit a znovu vzniknout na zcela jiném právním základě. Církev by tak ztratila možnost podílet se přímo na jejich službě a bezprostředně podporovat jejich činnost, což považujeme za velmi vážný a hluboký zásah do svobody našeho náboženského vyznání a přesvědčení. Věříme, že poslanci Parlamentu České republiky znovu zváží všechny důsledky, které by vyplývaly z přijetí tohoto zákona, a v novém hlasování jej odmítnou.

S projevem úcty poslanci 37. konventu brněnského seniorátu ČCE, Brno 24.11.2001

bylo

Odpoledne křesťanské služby v I. sboru

se letos uskutečnilo s týdenním předstihem – tradiční termín na první adventní neděli byl nabourán televizním přenosem z našeho kostela. Po společném obědě, který z velké části připravili manželé Hanákoví a který si všichni přítomní moc pochvalovali, se chvilku povídalo v sále a ve 14 hodin se mezi nás dostavil kapitán Přemysl Kramerius, kazatel brněnského sboru Armády spásy. Pověděl něco o historii Armády spásy ve světě i u nás, hlavně však o přetěžké práci s bezdomovci v Brně a konečně i o Armádě spásy jako církvi. V sále na Opletalově ulici se nás sešlo na padesát, otázek na bratra Krameria bylo mnoho. Křesťanská služba našeho sboru a my všichni, kteří jsme o přednášku projevíli zájem, si moc dobře uvědomujeme, že Armáda spásy koná tu podstatnou část Ježíšova přikázání, kterou my tak trochu opomíjíme: pomoc těm nejodstraněnějším, nejproblematičtějším. Je to společná povinnost všech křesťanů a proto si myslím, že finanční pomoc a živý zájem o činnost Armády spásy je pro nás samozřejmostí.

Také povídání při cukroví a kávé bylo pro všechny osvěžením a radostí. Děkuji tedy jménem nás přítomných za bohaté a příjemné odpoledne, za všechny ruce, které pekly výborné cukroví a připravily skvělý oběd, za umyté nádobí a službu u stolů.

L. Marková

Televizní přenos ekumenických bohoslužeb z kostela J. A. Komenského

vyvolal celou řadu diskusí, mnozí mu byli přítomni v kostele, jiní jej mohli sledovat doma, někdo si jej dodatečně poslechl z pořízeného videozáznamu. Jisté je, že si vyžádal důkladnou přípravu, dokonce generální zkoušku v kostele den před vysláním, pečlivé nacvičování obou pěveckých sborů a mnoho další práce, o které ani nevíme. Možná někomu (mne nevyjímaje) to všechno připadalo přehnané, mohly se přece odvysílat naše normální první adventní bohoslužby bez tak náročné přípravy! Když jsem však seděla při bohoslužbách v kostele a zkusila se na jejich průběh dívat očima lidí, kteří z jakéhokoli důvodu nemohou do kostela chodit, ač by rádi, nebo očima televizních diváků, kteří si program náhodou pustili, pochopila jsem, že všechna ta práce zbytečná nebyla, že jsme jim připravili a televize zprostředkovala úžasnou věc: prvním přinesla velikou duchovní posilu, pro druhé mohla znamenat zásadní obrat v jejich životech, protože jsme dovedli přijatelným jazykem a formou oslovit i lidi, kteří v kostele jakživi nebyli. Připadá mi, že tam nic nechybělo a nic nepřebývalo, a jsem nesmírně vděčná za všechno, co tam bylo řečeno, zahráno a zazpíváno. Skutečným obohacením byla přítomnost několika bratří a sester z Betléma, bohoslužeb se celkem zúčastnilo 460 lidí z různých církví a sbírka pro dvě střediska Diakonie vynesla skoro 12 tisíc Kč. To všechno není málo!

Několik chybiček se vyludilo: v kostele nebylo dostatečně slyšet kázání dvou duchovních a naopak překrásně znějící oba pěvecké sbory v přenosu vyzněly poněkud uboze, snad vinou postavení mikrofonů, které nevyužilo výbornou chrámovou akustiku.

Ještě připojuji dvě reakce na tento televizní přenos: manželé Heryánovi z Radotína vyjádřili dopisem radost z toho, že mohli takto zavzpomínat na léta svého působení v Brně a spolu s námi Brňáky oslavit první adventní neděli. A paní Novosadová ze Střelice, která pro zdravotní potíže nemůže do kostela chodit, nám napsala:

„Na první straně 10. čísla Setkávání končí David Mikolášek svou básně
Advent slovy:

...proto v srdcích chystáme místo pro lásku, pro víru a pro naději.

Přesně tuto myšlenku nám vnukalo do povědomí povzbuzujícími slovy osm kazatelů stojících kolem stolu Páně, pod namodralou klenbou kostela Jana Amose Komenského první adventní neděli před závěrem roku 2001, umocněnými děkovnými melodiemi pěveckých sborů s hudebním doprovodem, kdy zazářilo světélko první svíčky adventního věnce.

Až bude hořet čtvrtá, čas se naplní.

V dětství jsme čítávali nad papírovým betlémem na zdobené stužce slova: Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle. Já si opravuji svoji dětskou představu, a to tak, že se mi dostává z dobré Boží vůle čehosi vzácného – s pokorou a odpovědně přijímat a prokazovat dobrou vůli sobě vzájemně a bez rozdílu všem, kdo mají pro dávnou dětskou vzpomínku, nebo právě tím hořícím knotem svíčky, srdce otevřená.“

L. Marková

Ekumenické bohoslužby mládeže

V pondělí 3. 12. při příležitosti začátku adventu proběhla v Červeném kostele ekumenická bohoslužba mládeže. V katolickém - jezuitském - kostele se totiž koná každé pondělí studentská mše organizovaná Vysokoškolským katolickým hnutím a dvakrát ročně (na začátku adventu a postního období) je dána příležitost pro společné bohoslužebné setkání mladých křesťanů i z jiných církví. Sešli jsme se v sedm hodin večer před kostelem, který se krátce nato celý zaplnil mladými lidmi. Bohoslužby společně řídili naše sestra farářka, páter Koudelka z Římskokatolické církve a biskup Šandera z Církve československé husitské. První čtení bylo z proroka Izajáše ze 4. kapitoly, ve druhém jsme slyšeli příběh o uzdravení setníkova sluhy. Na to navazovalo kázání, které měl tentokrát páter Koudelka. Následovaly přímluvné modlitby, kde mohl každý přistoupit se svou prosbou. Celé bohoslužby provázel svým zpěvem a hrou na kytaru katolický studentský pěvecký sbor.

Délka bohoslužeb byla úměrně dlouhá zimě, která v Červeném kostele vládla (topení netopilo). Také bylo trochu škoda, že jsme se nemohli příliš účastnit společného zpěvu, protože jen málo písní jsme znali. Ale jinak bylo toto společné setkání velice pěkné; je dobře, že přes všechny rozdíly, které mezi námi panují, jsme schopni společně se sejit, chválit Pána Boha a naslouchat Jeho slovu.

Olga Navrátilová

domácí pobožnost

Novoroční meditace o čase

"Nauč nás počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce." Žalm 90, 12

Opět se loučíme se starým rokem a před námi se pozvolna vynořuje rok nový. Každý z nás musí však takové rozloučení provést zcela sám za sebe. Neboť jako se jeden člověk liší od druhého, stejně tak jsme minulý rok prožívali všichni rozdílně. Bůh vede každého jeho zcela osobitou cestou. Co však máme všichni lidé společné je skutečnost, že tento rok již uplynul a je za námi. Necháváme ho za sebou s jeho mnoha dny, námahou, starostmi, zklamáními, a plány, jež jsme snad měli a z nichž se uskutečnilo jen málo nebo také možná zhora nic. Necháváme jej za sebou se svou vinou a s mnohým selháním, prostě se vším, co naše nedostatečně milující srdce udělalo.

Přesto k nám tento rok patří a nelze jej vymazat ani zapřít. Všechna prožitá léta jsou již našimi a jsou nám nějak uchovány. Kým? Pánem Bohem, od něhož ta léta pocházejí a před kterým také zůstávají jako stálá přítomnost. A proto se můžeme s tímto starým rokem vděčně rozloučit, aby se ještě mohl pro každého z nás stát darem Boží milosti. Neboť Pán Bůh nám daroval všechny dny tohoto roku. A pokud je také takto všechny přijmeme, pak to byly požehnané dny, dny milosti a spásy. Vždyť jestliže nás Pán uchoval ve své blízkosti a zachoval naši víru, jestliže neodejmul z našich srdcí svého Ducha a možná ve své milosti prokázal naším prostřednictvím dobro i jiným lidem, pak skutečně nyní můžeme za tento rok poděkovat, požehnat jej a s plností díky Pánu odevzdat. Poručit jej do lásky toho Boha, který je věčný a pro naši věčnost uchová to, s čím se právě loučíme. A všechno, co náš Pán takto od nás přijímá, je jeho milostí proměněno, vykoupeno a posvěceno.

A my potom kráčíme životem dál a bereme z tohoto uplynulého roku sami sebe, se svými starými úkoly a starostmi, vleklými obtížemi, bolestmi a obavami, jež nějak spočívají v naší duši a jdou dál společně s námi. Přesto můžeme nyní, na prahu nového roku, s klidem převzít sami sebe takové, jací jsme. Neboť právě ve své jedinečnosti jsme dílo věčného Otce, On nás ve své lásce stvořil a stojí svou přízní za našimi životy. On nás objímá svojí dobrotou a věrností, a proto půjde nadále s námi. A všechna tíha našeho života, kterou dále neseme do nového roku, není větší, než jsme schopni unést.

Zatím však nevíme co nám všechno tento nový rok vlastně přinese. Stojíme na jeho počátku a možná s trochou obav se ptáme, jaký asi bude. Někteří lidé mají ve zvyku vstupovat do nového roku s mnoha předsevzetími a plány, které jim mají pomoci začít žít nějak jinak či posloužit k určité změně. Ale novost rozhodnutí většinou časem vyprchá a člověk opět sám sebe postupně nalézá ve starém způsobu žití a neproměněné přirozenosti.

Nový rok je tedy před námi a my ani nevíme, kolik z jeho celého množství nám bude dopráno. Především Pánem Bohem, ale také neklidným prostředím našeho pozemského světa, ve kterém žijeme svoje dny. Ale všechny události jsou pro nás důležité vlastně jenom tím, jakým způsobem přispějí každému z nás k jeho jedinečné, nezaměnitelné a nepřenositelné věčnosti.

Jak ovšem správně rozpoznat tuto jejich důležitost? Jak v proudu plynoucího času zůstat bdělým, pozorným a nenechat se uspat určitým opakováním naší každodennosti? Je velmi těžké, ne-li zcela nemožné nabídnout jednu plně vystihující odpověď. Určitou pomocí však může být naše hlubší pochopení a nahlédnutí do tajemství probíhajícího času.

Především nežijme s oním pomyslným rezervoárem budoucnosti, která je teprve nějak před námi, a my proto máme vždy dostatek "nového" času. Nejde nikdy o to, co snad přijde "až potom"; nelze nikdy pouze trpně očekávat, až se život jednou dostaví. To je všechno pouze iluze, neboť budoucnost jako taková je vždy zcela nejistá. Prozatím zůstává pouze nicotou ve své nenaplněnosti; pouhou neuchopitelnou možností.

Naopak všechno prožité již nikam neodchází, nýbrž zůstává. Je to pominulé, a právě proto ve své pominulosti skutečně "jest". Proto je vždy onou nejdůležitější dobou právě naše současná přítomnost. Ona je tou filtrující úžinou, která převádí všechny možnosti z nicoty budoucnosti do věčně trvalého bytí minulosti. Právě "zde a nyní" se tedy činí v každém okamžiku závažné rozhodnutí, co bude námi vpuštěno do věčnosti. Pouze v plně prožívané přítomnosti můžeme zakoušet setkání s "Věčným".

Proto je tak důležité ono překonání náhledu pouhého probíhání v čase. Musíme se tedy stále probouzet a být zcela přítomni, neboť právě jako lidé neseme svoji zodpovědnost za to, co všechno bude námi zvětňováno tím, že jsme to z pouhé možnosti nechali uvést do prožitého času. Nejde pouze o čekání na nějaké veliké a významné chvíle, nýbrž o zakoušení věčnosti v rámci všedního dne. I ty zdánlivě obyčejné každodenní situace se mohou stávat prožitými osudovými chvílemi. Neboť každý člověk na této zemi (i ten, který na ní zdánlivě pobývá jako děsně tuctové zboží se svými reklamou vnucenými potřebami) je hoden stát se věčností. A to právě zde na této své zemi, kde je nucen si v potu tváře obstarávat svůj každodenní chléb.

Nadchází nám tedy nový rok plný možností, jež se mohou stát naší prožitou přítomností a proto zůstat věčně trvalými ve své minulosti. Neboť taková minulost je pro člověka, jenž žije svoji současnost před Boží tváří, neohraničenou přítomností. Potom můžeme zakoušet Boha v plnosti svého darovaného času. Smíme procházet svým životem a nepohlížet bolestně nazpět ani zbytečně nevyhlížet do prázdné budoucnosti. Neboť náš Pán stále přichází do naší přítomnosti. I v tomto novém roce našeho života. Proto nám také letos nadchází rok Páně.

Pane Bože, Ty jediný vysvobozuješ z veškeré pomíjivosti a marnosti.

Děkujeme, že Ty sám uchovááš naše životy i všechno v nich prožité.

Tobě se odevzdáváme na počátku tohoto nového roku, jež právě od Tebe přijímáme.

Prosíme, Otče, daruj nám vnitřní moudrost srdce i milost náhledu do vždy probíhající současné přítomnosti.

A nauč nás žít a zakoušet věčnost již právě zde a nyní. Amen.

Peter Karner: Blbost je strašlivá síla

„Blbost,“ praví veliký rakouský satirik Johann Nepomuk Nestroy, „to není žádná slabost ducha. Je to strašlivá síla.“

„Lehkomyslnost už mnohokrát odvál lehounký vánek lásky, ještě častěji pak víchř zkušenosti. I neřest nezřídka prchla před světlem lepšího přesvědčení. Jen blbost se opevnila nedobytným valem svéhlavosti.“

Smutné, ale pravdivé je úsloví: „Proti blbosti dokonce bohové bojují marně. A ty, slabý smrtelníku, se chceš pustit do tak obrovitého zápolení?“

Nebyl by to ani rakouský satirik, kdyby ta otázka pro něj nebyla jenom řečnická.

Ale je to skutečně tak, že proti blbosti dokonce bohové bojují marně? A kdyby to už tak bylo, nemohli bychom se utěšovat alespoň tím, že to byli jen antičtí bohové, kteří proti blbosti nic nepořídili? Bůh křesťanů však tehdy na golgotském kříži vzal na sebe i blbost všech lidí a přemohl ji.

To je jistě i teologicky správná myšlenka. Jenže často si člověk říká, zda církve a křesťané už vůbec rozpoznali moc a houževnatost blbosti – jak personální, tak gremiální. Nebo zda lidé z církve nemají ve zvyku podceňovat blbost – především tu svou vlastní.

Peter Altenberg jednou, když mu udiveně předhazovali, že tak významný a inteligentní muž udělal takovou hroznou blbost, výstižně odpověděl: „Jen velicí mužové dělají obrovské blbosti.“ Tento spíše „světský“ Altenbergův poznatek se bez obtíží dá ověřit i v církevní oblasti – dokonce i v církvích, v nichž vlastně není žádná hierarchie.

Bylo by to asi znamení ochoty činit pokání, kdybychom si přiznali, že právě jak velké církevní osobnosti, tak významná církevní grémia také mnohdy provádějí obrovské blbosti. Nemohlo by to být tak, že mnoho věcí, které trápí lidi v církvích, způsobila blbost?

V biblickém slovníku se „blbost“ vyskytuje dohromady třikrát. To je symptomatické a zároveň je to pokyn vystopovat blbost ve všech podobách, do nichž se převléká. Možná totiž je právě blbost příčinou toho, co si navzájem provedli lidé i v časech po Kristu.

přeložil jv.

Dvorní rada Mag. Peter Karner (1937) žije ve Vídni. Od r. 1986 je zemským superintendentem rakouské evangelické církve h.v. Předchozí úvaha je z knihy „Bei wem lassen Sie sündigen? – und andere religiöse Fragen“ (U koho si dáváte hřešit? – a jiné náboženské otázky), která vyšla r. 1997. Některé z jeho úvah máme v úmyslu v tomto ročníku postupně otiskovat s laskavým svolením autorovým.

jv

Alianční týden modliteb 6. - 13. ledna 2002

Neděle, 6. ledna v 18:00 - místo: Křesťanské sbory, káže: Evangelikální společenství

Pondělí, 7. ledna v 18:00 - místo: AC, káže: Roman Neumann

Úterý, 8. ledna v 18:00 - místo: Armáda Spásy, káže: Apoštolská církev

Středa, 9. ledna v 18:00 - místo: CB Kounicova, káže: Zdeněk Pokorný (BJB) - připravuje mládež

Čtvrtek, 10. ledna v 18:00 - místo: ČCE, Pellicova, káže: ČSCH

Pátek, 11. ledna v 18:00 - místo: Slovo života, káže: Armáda spásy

Sobota, 12. ledna v 18:00 - místo: BJB, káže: Slovo života

Neděle, 13. ledna v 18:00 - místo: ČSCH - Botanická, káže: ČCE

Plán sborových akcí Brno I

20. ledna	návštěva celocírkevního kantora L. Moravetze – při bohoslužbách
27. ledna	14 hodin – Pravoslaví - přednáška Mgr. Jurigy, ředitele ...
1. - 3. února	víkendový pobyt konfirmandů ve Strměchách
27. ledna	Devítník, vysluhování VP
3. února	Cantate Domino zpívá v Komenského kostele
10. února	volba staršovstva
17. února	1. neděle postní, vysluhování VP, celocírkevní sbírka na tisk
24. února	sborové shromáždění
1. - 3. března	víkendový pobyt mládeže v Daňkovicích (příhlášky u bratra faráře)
17. března	slib staršovstva
7. dubna	návštěva bratra faráře a senátora Zdeňka Bárty
14. dubna	skautská neděle
24. - 26. května	sborový víkend na Blažkově (příhlášky u bratra faráře)
9. června	konfirmace

Klub otevřených dveří

3. ledna	Volné téma
10. ledna	Já-Ty (vztahy mezi námi 1) - ses. Staňková
17. ledna	Vyrábíme s dětmi
24. ledna	Já - Ty (vztahy mezi námi 2) - ses. Staňková
31. ledna	Odpuštění a mezigenerační vztahy - ses. Vyleťalová

b u d e

Křesťanský magazín z Brna

Který se bude vysílat 6. 1. 2002 obsahuje tři příspěvky:

Zvony tisíciletí

Poslední z krátkých dokumentů, které vznikly v rámci mezinárodního projektu EBU k přelomu tisíciletí, nás zavede do Švýcarska.

Setkání v Římě

S druhým příspěvkem navštívíme Světové multimediální fórum, které se konalo letos v listopadu v Římě. Bylo součástí kongresu, na kterém došlo ke sloučení dvou velkých katolických mediálních organizací, UNDA a OCIC, v novou společnost SIGNIS.

Senioři v Hodoníně

V posledním příspěvku nahlédneme do života seniorklubu v Hodoníně. Vznikl za velké podpory místního římskokatolického farního úřadu. Jde o velmi živé společenství, ve kterém najdete humor, moudrost i přátelské slovo.

Biblická soutěž

X. báječný bál – evangelický ples

Jubilejní desátý ročník nejen evangelického a nejen mládežnického bálu se bude již tradičně konat v Kulturním domě Barikádníků v Praze 10–Strašnicích. Výtěžek z bálu bude darován, tak jako každý rok, na charitativní účely. Mimopražským zájemcům zajistíme zdarma skromné ubytování, spací pytel si vezměte s sebou, Vstupenky v ceně 99 Kč je možno zakoupit v knihkupectví Kalich, po nedělních večerních bohoslužbách u Martina ve zdi a před začátkem plesu.

společenská rubrika

Brno I

1. 1.	Liškutin Michal	20 let
3. 1.	Pokorná Ludmila	88 let
4. 1.	Šubartová Miluše	75 let
6. 1.	Veselý Emanuel	88 let
15. 1.	Bělehradová Jana	20 let
15. 1.	Lukl Pavel	85 let
16. 1.	Kotasová Růžena	70 let
17. 1.	Klocová Ivona	50 let
17. 1.	Stratil Jiří	83 let
18. 1.	Burešová Ludmila	81 let
18. 1.	Kumhala Adolf	84 let
18. 1.	Zezulová Veronika	83 let
25. 1.	Kratochvílová Hana	30 let
28. 1.	Hadyna Štěpán	30 let
28. 1.	Kamínek Pavel	40 let
30. 1.	Smutná Miriam	60 let
30. 1.	Šedivý Martin	20 let
30. 1.	Tomášková Libuše	80 let
31. 1.	Franková Marie	91 let

Brno II

5. 1.	Věra HERČÍKOVÁ	81 let
6. 1.	Marie VÁŇOVÁ	89 let
8. 1.	Vlasta HORÁKOVÁ	76 let
11. 1.	Přemysl KOSTELECKÝ	80 let
11. 1.	Jaroslav NEČAS	76 let
12. 1.	Julie ŠINDLEROVÁ	95 let
12. 1.	Růžena ALBRECHTOVÁ	78 let
13. 1.	Františka KOLÍNSKÁ	81 let
14. 1.	Augusta RAKOVSKÁ	77 let
17. 1.	Zdeňka ČURDOVÁ	86 let
17. 1.	Alena HAVÍŘOVÁ	76 let
18. 1.	Jaroslava HÁJKOVÁ	80 let
18. 1.	Jindřiška TRŠOVÁ	81 let
19. 1.	Prof. PhDr. Otakar TRHLÍK	80 let
21. 1.	Anežka FIDRMUCOVÁ	79 let
23. 1.	Květoslava HANÁKOVÁ	77 let
28. 1.	Darína MARKOVÁ	87 let
28. 1.	Milan MELICHAR	79 let
29. 1.	Marie SÝKOROVÁ	79 let
30. 1.	Wanda MELUZÍNOVÁ	77 let

V listopadu byli pokřtěni:

18. 11. Jan Hudeček, nar. 11.10.2001
18. 11. Dalibor Jan Fiala, nar. 2.12.1965
18. 11. Vlastimil Čermák, nar. 26.4.1981

V listopadu jsme se rozloučili:

1. 11. Ing. Lubomír Rozsypal (nar. 1947)

K obrázkům na obálce letošního ročníku Setkávání

Vypůjčili jsme si je z obrazu z baziliky v Ravenně, která byla kolem roku 500 n. l. velkým přístavním městem italského východního pobřeží. Ilustruje příběh evangelia, podle něhož Kristus nasytil pět tisíc lidí pěti chleby a dvěma rybami. Helénistický umělec by stejné příležitosti využil k tomu, aby namaloval velký zástup lidí – byl by to veselý a dramatický výjev. Avšak mistr té doby si zvolil zcela jinou metodu. Jeho dílo není obraz namalovaný mistrnými tahy štětce – je to mozaika pracně sestavená z kamenných nebo skleněných kostiček, jejichž syté a výrazné barvy dodávají chrámovému interiéru pokrytému mozaikami vzhled velebné nádhery. Způsob, jakým se příběh vypravuje, ukazuje divákovi, že se děje něco zázračného a posvátného. Pozadí je vyzdobeno úlomky pozlaceného skla a na zlatém pozadí se neodehrává žádný přirozený nebo realistický výjev. Klidná a nehybně stojící postava Krista zaujímá střed obrazu. Není to vousatý Kristus, jak ho známe, nýbrž jinou s dlouhými vlasy, který žil v představě raných křesťanů. Je oděn do purpurového hábu a natahuje ruce, jimiž žehná na obě strany, kde stojí dva apoštolové, kteří mu nabízejí chléb a ryby, aby se zázrak uskutečnil. Nesou pokrm se zakrytými rukama, tak jak to tehdy dělávali poddaní, když přinášeli dary vladařům. Vidíme, že umělec připisoval hluboký význam tomu, co znázorňoval. V jeho očích to nebyl jen zvláštní zázrak, který se udál v Palestině před několika sty lety. Bylo to znamení a symbol Kristovy věčné moci ztělesněné církví. To vysvětluje způsob, jakým se Kristus upřeně dívá na vnímatele. Je to totiž on, koho Kristus nasytí.

křesťanské pořady

Radi žurnál

ČESKÝ ROZHLAS 1

Vysílač Brno – FM/VKV

VÝZVY PRÍTOMNOSTI pátek 20:30 - 21:00 připravuje RNŽ

Publicistický pořad zaměřený na aktuální společenskou a náboženskou tematiku.

KŘEŠŤANSKÝ TÝDENÍK sobota 9:15 - 10:00 připravuje RNŽ a ČRo 1

Zpravodajský magazín věnovaný duchovnímu životu doma i v zahraničí. Týdenní souhrn zpráv z náboženského života, reportáže, publicistické příspěvky, hudba, soutěže a ankety.

DETEKY VÍRY pátek, sobota 21:10 - 22:00 připravuje ČRo 1

Církevní, představitelé, odborníci, ale i laici mluví v živě vysílaném pořadu o svém vztahu k víře. Kontaktní besedy rozkrývají pozadí náboženských směrů, i běžných životních situací.

zpravodajské relace a další pořady ČRo 1 (např. Radio fórum)

Zpravodajství o událostech, které významem přesahují vnitrocírkevní a ekumenické dění.

PRAHA

ČESKÝ ROZHLAS 2

Vysílač Brno: FM/VKV 92,6 MHz, AM/ SV

NEBE DOKOŘÁN/PAPRSKY NADĚJE sobota 17:30 -18:00 připravuje RNŽ

Pásmo písniček a poezie, rozhovorů s duchovní tematikou, prolínání kultury a křesťanství se střídá s návštěvami lidí, kteří žijí smysluplný život navzdory třeba zdravotnímu postižení.

NEDĚLNÍ BOHOSLUŽBA neděle 9:00 -10:00 připravuje RNŽ

Přímý přenos bohoslužeb, ve kterém se střídají katolické a nekatolické.

Vltava

ČESKÝ ROZHLAS 3

Vysílač Brno: FM/VKV 90,4 MHz, 102,0

RANNÍ ÚVAHA pátek 6:55 - 7:00 připravuje RNŽ

Malá zamyšlení nad každodenním životem a nad postavením a posláním člověka ve společnosti. Se svými ranními úvahami přicházejí před mikrofon také sami autoři, ať už z řad redaktorů RNŽ nebo jejich spolupracovníků.

VZDĚLÁVACÍ ŘADA sobota 18:00 - 18:30 připravuje RNŽ

Komponovaný publicistický pořad kombinuje různé prvky - rozhovor, reportážní vstup, čtený text i hudební vložku. Z posledních titulů: cykly Housle a klavír (společné hledání buddhismu a křesťanství), Z hlubin zákona (seriál o židovsko-křesťanském dialogu), cyklus: Proroci a služebníci (portréty kněží v české společnosti 20. století).

ÚVAHA neděle 11:45 - 12:00, repríza pondělí 1:05 - 1:15 připravuje RNŽ
Zamyšlení nad současným světem vycházejí z aktuálních otázek a dění, ale mají obecnější, nadčasový charakter. Autoři z řad filosofů, spisovatelů, publicistů i duchovních (např. T. Halík, J. Czech, J. Zajíc, M. Fischer a další) své úvahy většinou sami interpretují.

LITURGICKÝ ROK V GREGORIÁNSKÉM CHORÁLU neděle 7:00 - 7:35

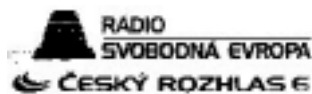
Pořad sleduje průběh křesťanského roku v hudbě. Převážnou část nahrávek tvoří snímky souboru Schola Gregoriana Pragensis, který pravidelně natáčí pro ČRo od roku 1990.

ČTEME PÍSMO neděle 7:35 - 7:55 připravuje LR ČRo 3

Dlouhodobý cyklus čtení z Jeruzalémské bible v překladu Františka X. a Dagmar Halasových v podání Jana Hartla a režii Josefa Melče.

DUCHOVNÍ HUDBA neděle 8:00 - 9:00 připravuje RVH ČRo 3

Úkolem cyklu je přiblížit duchovní hudbu, historické souvislosti jejího vzniku a interpretační styly od nejstarších dob (tj. ambroziánský chorál) až do současnosti.

Vysílač Brno – AM/ SV 1233

VÍRA A SVĚT pátek 9:30 - 20:00, sobota 10:10 - 10:40. 17:10 - 17:40, neděle 13:30 - 14:00, pondělí 9:10 - 9:40 připravuje ČRo 6/RSE

Zprávy ze světa církví, jednou měsíčně pravidelná promluva kardinála M. Vlka, rozhovory, reportáže, úvahy. Pořad je zaměřen ekumenicky.

VÝZVY PŘÍTOMNOSTI (repríza pořadu) středa 8:30 - 9:00 připravuje RNŽ

VZDĚLÁVACÍ ŘADA (repríza pořadu) čtvrtek 8:30 - 9:00 připravuje RNŽ

ROZHOVORY pondělí 8:30 - 8:40 čtvrtek 13:30 - 13:40 připravuje RNŽ

Čtyři známé osobnosti duchovního života se střídají v rozhovorech na aktuální téma.

NEDĚLNÍ BOHOSLUŽBY neděle 14:10 - 15:00 připravuje ČRo 6/RSE

Vysílání křesťanských - střídavě katolických a nekatolických - bohoslužeb.

ČESKÝ ROZHLAS Brno

ZELNÝ RYNEK sobota 17:00 -
18:00 připravuje ČRo Brno

FM/VKV 93,1 MHz, 106,5 MHz

Kulturní týdeník s velkým a pravidelným podílem příspěvků s duchovní tematikou.

LABYRINT neděle 16:04 - 16:30 připravuje ČRo Brno

Čtrnáctideník o cestách k duchovnímu světu člověka. Pořad popularizuje především doprovodné jevy činnosti církví, zejména v charitativní oblasti.

Kdo je vlastně presbyter?

Presbyter je člověk zpravidla ve středním, a jak se říká, nejlepším věku. Člověk, který na sebe ve sboru upozorní tím, že je zde pro druhé. Tu poradí, tam pomůže, tady přiloží ruku k dílu. Je to prostě člověk aktivní. Ale když je člověk aktivní, nebývá takový pouze v církvi. Většinou má i určité ambice v zaměstnání, nebo je soukromý podnikatel, mívá i své koníčky. A také je tu ještě rodina a sní nejprve starosti s malými dětmi, a potom s nemocnými a umírajícími rodiči.

Všechny tyto činnosti si – nejen na nás presbytery – dělají nároky. Na naše schopnosti, ale hlavně na náš čas. V klidném toku života zvládáme tohle všechno sice v poklusu, ale stíháme. Ale když se dostaví nemoc nebo smrt, rozhodí zavedený řád, nakupené povinnosti začnou přerůstat přes hlavu a zjišťujeme, že takhle to dál nezvládneme. Voláme k Bohu, ale on neodpovídá, a tak se snažíme sami se vším vypořádat.

Ale co odbourat? Nejprve koníčky, snad i volená funkce v obecním zastupitelstvu se dá ošidit i ubrat trochu v práci. Ale utéci od povinnosti v rodině? Nebo od povinnosti v církvi? Nebo vůbec od Hospodina? Mnozí si to tak pro sebe vyřešili a církevního života se neúčastní, protože „nemají čas“.

My, věřící, ale máme proti těmto lidem výhodu. My víme, že od Hospodina se nedá utéci. Kam bychom šli? I když se zdá, že Bůh s námi není, že nás neslyší, když na něj voláme, že navalené povinnosti, bolest či beznaděj nezvládneme. Když voláme marně, jako Ježíš na Velký pátek.

Když se mi zdá, že Bůh selhal, stejně nemohu utéci nikam jinam, než zase k němu. Nemám jiné východisko. Zní to paradoxně utéci od Boha k Bohu. Ale přesto je to možné. V Pláči Jeremiášově čteme: „Obrací svou ruku proti mně, ale já stejně s důvěrou čekám na Hospodinovo milosrdenství, které nepomíjí.“

O co tedy můžeme svou těžce zkoušenou víru v takových chvílích opřít? Možná nám podvědomě vytanou na mysli verše žalmů a modliteb, které odmala slýcháme v kostelech. Moc o nich nepřemýšlíme, patří prostě k tradici, jsou samozřejmé a pořád stejné. A najednou vystupují z té černé prázdnoty a mají ohromný význam jako staleté svědectví o Boží věrnosti. Ano, mně se může zdát, že mě Bůh opustil. Ale mnoho generací přede mnou má tu zkušenost. Že je Bůh věrný! Právě ta neměnnost a stálost vyznání je to, co moje zkroušená víra potřebuje. Někdy se může zdát církevní tradice jako balvan, který s sebou vlečeme. Je to však také skála, o kterou se můžeme opřít, když už nevíme jak dál.

Naše víra není u nikoho z nás stav jednou provždy daný a neměnný. Víra prochází zkouškami. A právě v dobách těžkých se tříbí jako zlato v peci. K víře a poslušnosti patří také čekání. Přes všechno nejisté, přes všechno, co nestíháme, co nám chybí a čeho se musíme vzdát, si můžeme být jisti, že nám nechybí Hospodin sám, Hospodin jako dědictví. „I když už nemám nic jiného, mám podíl v Hospodinovi, praví má duše, proto na něj čekám.“

Přijdou chvíle, kdy je potřeba věřit všemu navzdory. Ale ani v tom nejsme sami. Touto cestou statečně kráčelo mnoho generací kazatelů, presbyterů i ostatních křesťanů před námi. Všemu navzdory spoléhal na svého Otce na své cestě také Kristus. A víme, že to nebylo marné.

Přeji vám, milí presbyteri, a nám všem, abychom vždycky věděli, že to není marné.

Eva Zadražilová, Velká Lhota 2. 9. 2001

*k zamyšlení před letošními volbami do staršoustva
přetištěno z časopisu Českobratrské Horácko.*

koutek pro mládež

Tam v dáli

Jeden chlapec, který bydlel v nížině, okouzleně pozoroval vrcholky hor na obzoru.

Byly modravé, lehoučké, jednolitě - připadalo mu, že právě tam musí být ráj. Tolik se lišily od vyprahlé a šedé země v okolí.

Když vyrostl, podlehl volání dále a rozhodl se, že se na ono kouzelné místo vypraví.

Byla to dlouhá a namáhavá cesta, musel překonat nížiny a kopce. Vyčerpaný konečně dorazil na vrchol jedné hory, ale s hlubokým zklamáním zjistil, že hory vůbec nejsou modravé, ale šedé a chaotické, samý kámen, nehostinné a rozeklané. Úplně stejné místo, kde žil. Ale na obzoru viděl další hory a ty byly modravé, nafialovělé, zahalené zlatavým světlem. A znovu se vydal na cestu.

Trvalo mu hodně dlouho, než k nim došel. Ale i tam, čím víc se blížil, tím víc se ztrácela modrá a fialová barva a na jejich místě nacházel šedé skály a žluť suché, sluncem spálené trávy. Ale obzor byl celý modrý a růžový. A tak se vydal dál.

Pokaždé ho čekalo jen zklamání: kamkoliv došel čekala ho jen drsná a zprahlá země.

Jednoho dne, když zestárl a zjistil, že hledal nadarmo, rozhodl se vrátit zpět. Ale když se otočil, užasl. Všechna místa, která předtím nechal za zády, byl v dálce modravá, zalitá zlatavým světlem.

Dnes je krásně, že?

Den začal špatně a chystal se skončit ještě hůř. Autobus byl jako obvykle nacpaný k prasknutí. Házelo to se mnou do všech stran a moje rozmrzelost narůstala.

Ale pak jsem ze zadní části autobusu zaslechla hluboký hlas:

"Dnes je ale krásně, že?" Ten muž byl sice skrytý za hradbou těl ostatních pasažérů, ale slyšela jsem jeho hlas, když popisoval jarní přírodu a věci, které jsme míjeli: kostel, park, hřbitov, hasičskou stanici. Za chvíli se všichni dívali z oken. To nadšení bylo tak nakažlivé, že jsem se toho dne poprvé usmála.

Dojeli jsme k zastávce, na které vystupuji. Prodírala jsem se ke dveřím a uviděla jsem přitom našeho "průvodce": silnějšího muže s černými vousy, slunečními brýlemi a bílou hůlkou v ruce. Byl slepý!

Vystoupila jsem z autobusu a všechno napětí bylo totam. Bůh ve své moudrosti poslal slepce, aby mi pomohl vidět. Abych viděla, že i když se něco nedaří, i když mi všechno připadá temné a smutné, svět zůstává krásný. Cestou domů jsem si po schodech prozpěvovala. Nemohla jsem se dočkat, až manžela pozdravím slovy: "Dnes je ale krásně, že?"

Nevtíravost

Jeden muž s pověstí duchovního člověka přišel k Mistrovi a řekl: "Neumím se modlit, nerozumím Písmu, nedokážu plnit to, co nařizují druhým..."

"Tak toho všeho nech," řekl zvesela Mistr.

"Ale jak bych mohl? Domnívají se, že jsem světec a že podle toho také jednám."

Později Mistr s povzdechem pravil: "Svatost je dnes jméno bez skutečnosti. Ryzí je jen tehdy, když je to skutečnost beze jména."

zprávy ze staršovstva

Brno I

V úvodu schůze staršovstvo pochvalně hodnotilo probíhající cyklus adventní hudby a zpěvu včetně televizního přenosu bohoslužeb. Zvláštní dík patří bratru Martinu Grombiříkovi, který spolu s bratrem farářem ekumenické bohoslužby připravoval. Všechny nás mrzí technická chyba, která způsobila poruchu zvuku - našťastí jen v kostele. Byl schválen plán bohoslužeb a dalších sborových akcí na první pololetí roku 2002. V lednu se připravuje přednáška o pravoslavné církvi. Pokračovalo se při přípravě kandidátky voleb do staršovstva. Vedle 10 dosavadních presbyterů máme příslib 10 bratří a sester, který by volbu přijali. Z dalšími možnými kandidáty jednáme. Sestra farářka podala informaci o schůzce výboru Cantate Domino. Byla koupěna nová digitální kopírka a kontrabas. Na saláru nám stále chybí 130 tisíc. Finanční komise dostala za úkol připravit rozpočet na příští rok. Sbírka z první adventní neděle pro seniorátní střediska Diakonie vynesla přes 12 tisíc Kč. Stavební komise má za úkol zadat opravu dřevěného ostění dveří do chrámové lodi v Komenského kostele. Současně bylo odsouhlaseno zakoupení kvalitnějších mikrofonů. Byla opravena střecha a vyčištěny okapy. Podobnou opravu vyžaduje také Betlémský kostel. Bratr V. Matoulek informoval o zasedání konventu. Projekt na nové sborové místnosti je před dokončením. Nájemní komise informovala o výsledcích jednání s vítězi výběrového řízení na prodejny. Staršovstvo schválilo odpověď na protest jedné s odmítnutých firem. Smlouvu s jedním nájemcem (prodejna galanterie), která je připravena k podpisu, staršovstvo schválilo. O uvolněné prostory po Britské radě má velký zájem Evangelická akademie, staršovstvo však musí také myslet na možnost udržet na Opletalově kostelnický byt. Únorovou schůzí ukončí současné staršovstvo své šestileté volební období.

jj

Brno II

Co čeká Diakonii ČCE v souvislost s projednávaným zákonem o církvích? Zdá se, že to v tuto chvíli nikdo nedovede říci s jistotou. Jisté je jenom to, že Diakonii církev chce - a že je potřebná. Staršovstvo přijalo několik informací o této záležitosti. Zajímáme se o Diakonii mj. také proto, že brněnské středisko na Hrnčířské ul. je v partnerském vztahu k našemu sboru a jeho představenstvo je jmenováno staršovstvem v Brně II za laskavého souhlasu dalších brněnských sborů. Vděčně jsme vzali na vědomí i to, že sbírka pro práci Diakonie v brněnském seniorátu se v našem sboru setkala se zájmem mnoha účastníků služeb Božích na 1. neděli adventní. - Pokusili jsme se o krátké zamyšlení nad významem toho, že děti odcházející před kázáním do Nedělní školy kazatel krátce osloví při jejich propuštění. Chceme být jedno společenství i tehdy, když dospělí a děti konají část služeb Božích odděleně. - Vzhledem k tomu, že bratři presbyteri a sestry presbyterky řadu služeb v nedělních shromážděních, bylo potřeba tyto služby připravit a rozdělit pro dlouhou řadu bohoslužebných shromáždění, které nás čekají v nastávajícím svátečním čase. Těšíme se, že v neděli po vánocích přivítáme v Blahoslavově domě opět hosty z Brna I. Těšíme se také na službu pěveckého sboru Cantate Domino v Blahoslavově domě na Štědrý den odpoledne, ale také o některých nedělích a svátcích v příštím roce. - Hospodářských úkolů a starostí neubývá a těžko jich ubude v roce 2002, zjišťujeme však, že je nám vydatnou pomocí spolupráce s realitní kanceláří, která obstarává řadu povinností vznikajících při správě sborových budov. - Nový rok začne podle kalendáře sám od sebe, máme-li však čekat nové věci, prosíme sbor o podporu a prosíme Pána Boha, aby nám byl milostiv.

jj